

РЕШЕНИЕ

№ 7737

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 07.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арнаудова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **5749** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

Образувано е по подадена жалба с вх. № 15705 от 07.06.2013 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от М. А., гражданин на И. срещу решение № 677 от 03.06.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.), с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на процесното решение, поради нарушение на материалния закон, административно-процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Оспорващият излага, че са неправилни изводите на административния орган, че спрямо него не са установени факти за осъществено преследване съгласно чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Счита, че е неправилен изводът, че изложените от него обстоятелства са непоследователни, нелогични и не отговарят на критериите на ЗУБ. Не са отчетени и преценени представените от него писмени доказателства. Части от неговата бежанска история са тълкувани превранто и неправилно поради неразбиране и липса на задълбочено проучване на изповядваната от него религия. Административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 от АПК. В него липсва цялостна преценка на представената информация относно настоящата обстановка в страната му по произход. Подробни съображения за незаконосъобразност на административния акт излага в представени по делото

писмени бележки. Направено е искане до съда да отмени оспореното решение и да върне преписката за ново разглеждане от административния орган.

Отвeтникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От оспорващия е подадена е молба за предоставяне на закрила с рег. № УП 141 от 08.02.2012 г. на Д.. В нея А. е посочил, че е иранец и е сменил религията си с християнска. Избягал от И., тъй като имал проблеми там. На 30.07.2012 г. кандидатът е потвърдил желанието си за закрила с молба рег. № УП 141 по описа на Д..

На 30.07.2012 г. кандидатът е запознат с писмени указания на език фарси език относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за неговите права и задължения. От него е попълнен регистрационен лист с рег. № УП 141 от 30.07.2013 г. Чужденецът е регистриран с имената М. А., от мъжки пол, гражданство – И., народност – персиец, религия – християнин, с дата, място на раждане и постоянен адрес – 16.01.1984 г., И., [населено място], семейно положение – неженен. Личните данни на лицето са удостоверени чрез декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, дадена пред длъжностното лице.

По отношение на М. А. е образувано производство по реда на гл. VI, раздел 1а от ЗУБ, на основание чл. 67а, ал. 2, т. 1 от ЗУБ. С решение № 147 от 12.09.2012 г. на решаващ орган при Д., на основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ във вр. с чл. 13 от Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета, е образувано производство за предоставяне на статут на М. А.. Решението е връчено на чужденеца на 17.09.2012 г.

Във връзка с отправено искане до директора на Специализирана дирекция „Г” - Държавна агенция „Национална сигурност” (Д.), в Д. е постъпило писмо с рег. № 141 от 11.10.2012 г., с което председателят на Д. е уведомен, че Д. не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б. на М. А., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Изготвена е докладна записка рег. № УП 141 от 01.10.2012 г. на интервюиращия орган при Д. до директора на Транзитен център - П., относно преминаване от ускорено производство в производство по общия ред за предоставяне на статут на М. А..

На 31.07.2012 г., 25.09.2012 г. и 12.03.2013 г. длъжностни лица от Д., с участието на преводач от език фарси, са провели интервюта с чужденеца. В интервюто от 31.07.2012 г. М. А. е посочил, че е напуснал И. легално, с паспорт, с автобус за Т.. До юни 2012 г. бил в Т.. Трафикант му взел паспорта и не можел да се върне в И.. Българската граница минал нелегално пеша. В И. сменил религията си и това е сериозен проблем за него. Това било прези две години. Сега е християнин. Семейството му не възприело тази смяна, обществото също не приема тази смяна. От гледна точка на държавата това се наказва със смърт. След напускането на И. направил реалната смяна на религията. Няма документи за това. В интервюто от 25.09.2012 г. е изложил, че неговият проблем в И. е религиозен. Той не признава К., пророка М. и всички традиции на исляма. Поради тази причина е подлаган на психически тормоз и стрес. Няма желание да живее сред мюсюлмани. Поради тази причина сменил религията си. В И. приятели го запознали с ценностите на християнската религия. Реално сменил религията си в църква в И. – иранската църква. В Т. една година и половина посещавал църквите. Не си спомня кога точно е сменил

религията си. Пасторът му чел молитва, а той бил на първия ред. Тези молитви са от Е. и са свързани с И. Х.. Има малък кръст. Сложил го е в една книга. Документ, че е приел християнството няма. Чел е всичко свързано с живота на И. Х.. Посочва, че който смени религията си в И. е тормозен от правителството. Лични заплахи срещу него не е имало, но е имало натиск от негови познати. Викали му отстъпник, гяурин. Решил да смени религията си две три години преди да напусне И.. Семейството му, по поведението му разбрало за това и се наложило да се раздели с него. Лицата от семейството му – майка му и двамата му братя са мюсюлмани, шиити. В И. не е бил член на политическа партия и на въоръжена групировка. Освободен е от военна служба. Не е арестуван и осъждан. Не е преследван от властите на И.. Ако се била разпространила вестта за смяната на религията му щял да бъде арестуван и осъден на смърт. Сега чете Е.. В интервюто от 12.03.2013 г. посочва, че е отвратен от исляма като религия от неговите книги. Един човек му разказал неща за християнството, на него му харесало и затова решил да приеме християнството. Не е покръстен официално в църква. Докато бил в И. е посещавал протестантската църква в кв. А. на име Л. А. или Б.. В И. не е ходил на църква. Има уговорка с църква в С. до един месец да бъде покръстен официално. Напуснал И. заради смяната на религията си и заради психическите проблеми, които има. Не е бил заплашван и преследван в И., включително заради изповядваната от него религия.

Изготвено е становище, с рег. № 141 от 20.06.2013 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение на М. А. да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното в настоящето производство решение № 677 от 13.05.2013 г. на председателя на Д., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А., поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството история на кандидата за статут. Приел е, че анализът на заявените от кандидата обстоятелства показва, че той е направил неумел опит да представи собствена бежанска история. Неоснователността на молбата се потвърждава от противоречията и неточностите, с което изобилства неговият разказ. Кандидатът не може да изпълни правилно кръстния знак. Противоречия се установяват и относно периода на приемането на вярата. Приел е, че от разказа на кандидата не може да се направи извод, че той е бил принуден да напусне страната си заради интереса си към новата религия и заради проблеми произтичащи от това му действие. Не се установяват факти и обстоятелства, от които да се направи извод, че той е преследван по повод желанието му за смяна на религиозната принадлежност. От справка № 25 от 03.01.2012 г. изготвена от дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д. е видно, че ислямът е официална държавна религия. Членовете на другите религиозни общности – зороастрийци, християни и евреи са религиозни малцинства. Християните по рождение изповядват религията си без ограничения и трудности. Не се установяват факти и обстоятелства, от които да се направи извод, че кандидатът е преследван по повод желанието му за смяна на религиозната принадлежност. В Наръчника по процедури и критерии за определяне на статута на бежанец на Службата на ВКБООН е записано, че самата принадлежност към определена религиозна общност не е достатъчно основание да се иска статут на бежанец. Заявените от него психични и сексуални проблеми са извън предметния обхват на ЗУБ. Административният орган е

преценил е, че М. А. не е направил твърдения, от които биха могли да се установят и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ. Посочил е, че заявителят е напуснал легално И. с редовен национален паспорт, от което се налага изводът, че институциите в държавата му по произход нямат никакво отношение спрямо него. Изложил е, че ситуацията в И. не достига до границите на въоръжен конфликт и поради липсата на тежки и лични заплахи в тази връзка не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочил е, че за молителя липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на семейството му да има предоставен статут. Посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в Б., не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

По делото са представени “Справки” изготвени от дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при Д., актуални към 03.01.2012 г. и 19.04.2012 г., съдържащи информация за актуалната обстановка в И., свободата на религията, положението на християните в И., правото на свободно движение, паспортен режим. Справките имат характер на официални документи, издадени от длъжностно лице, в кръга на службата му и не са оспорени в хода на настоящето производство.

В хода на производството по делото от страна на оспорващия е представено свидетелство за кръщение издадено от Библейската баптистка църква на 02.06.2013 г., видно от което М. А. е покръстен на 02.06.2013 г. в съгласие със С. писание. Представено е решение № 1 от 10.02.2004 г. издадено от Софийски градски съд, Фирмено отделение по гр. дело № 6767/2003 г., видно от което в регистъра на вероизповеданията при Софийски градски съд е вписана религиозна институция с наименование „Библейска баптистка църква”, чието представителство се осъществява от председателя на управителния съвет – О. Д. П.. Представена е и декларация от О. Д. П. от 14.07.2013 г., който в качеството си на пастор на „Библейската баптистка църква” е декларирал, че М. А. е редовен посетител на неделните служби в църквата от 31.03.2013 г. Той е въведен в християнската вяра и покръстен. Представено е удостоверение № 68 от 29.10.2010 г. издадено от експерти – психолози, психиатри и социални работници в Център за подпомагане на хора преживели изтезание – А., съдържащо установеното при проведено психологическо изследване на М. А.. Дадено е експертно заключение, че М. А. е представител на силно уязвима група по смисъла на Директива 2013/33/ЕС на Съвета. От организацията са представени етапна епикриза от 05.09.2013 г. и становище от 25.09.2013 г. досежо кандидата. Представена е и Справка за религиозните права и свободи в И. изготвена от „Център за правна помощ – глас в Б. през м.05.2013 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът, направи следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 от ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ - председателят на Д., който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. При издаването му е спазена предвидената в закона

писмена форма. Издаването на оспореното решение в общото производство извън срока по чл. 75 от ЗУБ не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като сроковете за произнасяне от административния орган са инструктивни. В този смисъл, това нарушение не се отразява на крайния извод досежно законосъобразността на спорното решение.

Разгледана по същество жалбата на М. А. е неоснователна. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ – предоставяне на статут на бежанец и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, от видно от заявеното от М. А. по време на проведените интервюта, не се установява преди напускането на И. по отношение на него да е било налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Видно от заявеното от кандидата по време на интервютата, той е сменил (макар и неофициално) религиозната си принадлежност няколко години преди напускането на И., но по отношение на него не са били предприети каквито и да било действия от държавен орган или друга организация водещи до нарушаване на основните му права. Оспорващият не твърди спрямо него да са били отправяни заплахи от държавен орган или организация. Не е бил обект на нападение и не е преживял никакво насилие в държавата си на произход. Не е имал никакви проблеми с официалната власт в И.. Спрямо него, не са били предприети никакви действия на преследване, като физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват основание за предоставянето на бежански статут, както от официалната власт, така и от организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на ВКБООН. На фона на така очертаната правна регламентация, съдът намира, че по отношение на М. А. не са налице предпоставките на закона за предоставяне на хуманитарен статут. Не се твърди от лицето, че е било принудено да напусне И. поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се твърдят и

установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание. З. е напуснал легално И. с редовен национален паспорт, от което се налага изводът, че институциите в държавата му по произход нямат никакво отношение спрямо него. Предвид ситуацията в страната му по произход, спрямо оспорващия не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Във връзка с опасенията на кандидата за възможност от бъдещо преследване или тежки посегателства по повод неговата религиозна принадлежност, съдът намира следното:

В хода на съдебното производство от страна на оспорващия се установи, че той е приел официално християнската религия на 02.06.2013 г., когато е покръстен, видно от представено свидетелство за кръщение издадено от Библейската баптистка църква. От представената по делото справка № 25 от 03.01.2012 г. изготвена от дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ е видно, че правителството не зачита правото на гражданите да променят или се отказват от религията си. Има регистрирани случаи на произволен арест, заплахи, насилие и дискриминация на членове на религиозни малцинства. Преминалите от исляма в друга религия са в риск от нападения или преследване за вероотстъпничество, наказуемо със смърт. Посоченото се потвърждава и от представената по делото справка за религиозните права и свободи в И., изготвена от „Център за правна помощ – глас в Б.“, съгласно която властите дискриминират тежко покръстени от исляма в християнската религия, налице са арести и задържания на християни.

Съгласно нормата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, страхът от преследване може да се основава и на дейност, извършена от чужденеца след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон. Аналогична е и нормата на чл. 9, ал. 3 от ЗУБ, съгласно която реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на дейност, извършена от чужденеца след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон. Твърдяното развитие на религиозните убеждения на кандидата за статут принципно би могло да обоснове необходимост от закрила с оглед съществуващата верска нетолерантност в държавата му по произход. В случая обаче, на база изложеното от М. А. по време на интервютата, може да се направи обоснован извод, че смяната на религиозната му принадлежност е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон. Съгласно представената по делото справка № 25 от 03.01.2012 г. ислямът и доктрината произтичаща от Д.-шиизма е официалната държавна религия в И.. Видно от изложеното в интервютата, М. А. е израснал в семейство, чиито членове са мюсюлмани, шиити. Това е била и религиозната принадлежност на А. до приемането на християнството. Въпреки това, кандидатът заявява, че не признава К., пророка М. и всички традиции на исляма, без да посочва каквито и да било причини, довели до промяна в религиозните му убеждения. Остава неясно поради какви причини М. А. е станал „отвратен от исляма като религия“. Кандидатът не посочва кои точно аспекти от ислямската религия са в противоречие с неговите вътрешни убеждения. Заявените от него

обстоятелства, довели до промяна на религиозните му убеждения, са повърхностни, противоречиви и недостоверни. В проведеното на 25.09.2012 г. интервю заявява, че в И. приятели го запознали с ценностите на християнската религия. В интервюто от 12.03.2013 г. посочва, че един човек му разказал едни неща за християнството. На него му харесало и затова решил да приеме християнството. Налице са редица противоречия и неточности в изложената от кандидата бежанска история, досежно периода и начина на приемане на християнската религия. По време на регистрацията му и на проведените на 31.07.2012 г. и 25.09.2012 г., кандидатът е заявил, че е християнин, като е сменил официално религиозната си принадлежност след напускането на И.. В интервюто от 29.05.2012 г. е заявил, че реално е сменил религията си в църква в И., но не си спомня точно кога. В същото време, в интервюто от 12.03.2013 г. посочва, че не е покръстен официално в църква. Ако изложеното от кандидата по време на първите две интервюта е вярно, остава неясно поради какви причини се е наложило същият повторно да бъде покръстен в Република Б.. Предвид изложените и редица други посочени от административния орган противоречия и неточности в изложената от М. А. бежанска история, съдът намира, че същата не следва да се кредитира. Покръстването му на територията на Република Б. е извършено единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон, поради което на чужденеца не следва да се предоставя такава. В спорната хипотеза, съдът намира, че се касае се до мотивация на бежанската му история с оглед търсения от М. А. статут на бежанец или хуманитарен статут. В същото време в справка № 25 от 03.01.2012 г. се посочва, че преминаването към християнска вяра в чужбина не би трябвало да води до политическо преследване в след завръщане в И., ако това не е станало известно на властите.

По отношение на М. А. не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, предвид декларираното от него семейно положение. Правилно е преценено от административния орган, че причините на лицето, обосноваващи желанието му да получи статут в Република Б. не могат да бъдат преценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил наведените от кандидата факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК, водещи до незаконосъобразност на оспорения административен акт. Оспорването срещу решението се явява неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София - град, I-во отделение, 42 - ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба подадена от М. А., гражданин на И., срещу решение № 677 от 13.05.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, с което му е отказано предоставянето на

статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: